

Загублений Всесвіт

Юрко Дар

Якось незрозуміло...

Ось він ще зовсім маленький хлопчик. Утім, відчуває себе центром Всесвіту, навколо якого обертаються тато, мама, бабуся і навіть пухнастий песик Віскі...

Вони живуть у сивому будинку в самісінькому центрі чарівного міста.

Оточують його книжки і старенький "Бехштейн".

Як приємно засинати під монотонний лязкіт трамвая.

... Непомітно минають роки.

Члени такої колись затишної сім'ї вже нагадують про себе лише портретами на обшарпаній стіні.

Лишилися дві-три книжки — якісь довідники.

Старенький "Бехштейн" закутався, здається, навічно, у темний чохол.

А він, слухаючи передзвін трамвая, не може зрозуміти, чому (і він це болісно відчуває навіть фізично) кришиться той стрижень, який в нього був закладений ще з дитинства? Чому він кинув писати свої неймовірні, справді космічні сонати? Чого став таким залежним — від хамувитих брехливих людей, від обставин, від своїх інколи нав'язливих і марних бажань? Таким залежним у такий, здавалося б, незалежний час?..

Тоді він тихенько вмикає улюблену з тих далеких і наївних років композицію рок-групи "Procol Harum". Лунають до сліз знайомі розмірені фортепіанні акорди, і він знов на кілька хвилин відчуває себе тим далеким хлопчиком. Центром уже неіснуючого Всесвіту...